Sfinţii mucenici Adrian şi Natalia din Nicomidia şi sensul adevărat al tainei nunţii

(s.v. 26 august / s.n. 8 septembrie)

Sfinţii mucenici Adrian şi Natalia din Nicomidia (s.v. 26 august / s.n. 8 septembrie):

https://www.academia.edu/44046998/Sfin%C5%A3ii_mucenici_Adrian_%C5%9Fi_Natalia_din_Nicomidia_26_august_8_septembrie_

https://archive.org/details/sf.-adrian-si-natalia

https://www.slideshare.net/slideshow/sf-adrian-si-natalia-250148603/250148603

***

Materiale despre Sfinţii mucenici Adrian şi Natalia din Nicomidia:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-muc-Adrian-si-Natalia

https://archive.org/details/@steaemy?query=Adrian+%C5%9Fi+Natalia+

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Adrian+%C5%9Fi+Natalia

&&&

Astăzi sunt prăznuiţi Sfinţii mucenici căsătoriţi Adrian şi Natalia, o întrupare desăvârşită a sensului adevărat al familiei creştine, pe care astăzi nu-l mai ştie nimeni, în care astăzi aproape nimeni (nici dintre cei aşa-numiţi "credincioşi practicanţi") nu mai crede.

Nimeni nu mai crede că sensul unirii în Hristos cu persoana iubită nu este să fii fericit în lumea aceasta, nu este să scapi de singurătate cu orice preţ, nu este să ai un "alibi" perfect pentru orice compromis cu lumea şi lumescul "pentru … siguranţă şi bunăstarea materială a familiei", nu este să te răsfeţi şi să te scalzi în desfătări fără mustrări de conştiinţă (că… deh, sunt permise şi la urma-urmei, nu suntem călugări, deci suntem dispensaţi de a trăi prea duhovniceşte), nu este să-ţi faci idol şi scop în sine din iubirea firească şi din persoana iubită şi nu este nici măcar să ai neapărat copii, dacă Dumnezeu nu îngăduie sau nu binevoieşte aceasta!

Sensul adevărat al unirii în Taina Nunţii este încununarea vieţii prin împreună-mărturisirea lui Hristos.

Sensul ultim al însoţirii creştine este redat de ***cântarea aceea dureros de frumoasă din Slujba Tainei Cununiei:*** ***"Sfinţilor mucenici, care bine v-aţi nevoit, rugaţi-vă Domnului să se mântuiască sufletele noastre!".***

Nu sunt invocaţi atunci, în Taina Cununiei, alţi sfinţi decât mucenicii, iar "dansul" duhovnicesc al mirilor, cu naşii şi cu preoţii se face în acest timp în jurul Sfintei Evanghelii şi al Sfintei Cruci, arătând care trebuie să fie centrul vieţii familiei creştine.

- ***Nu a contat pentru Sfinţii Adrian şi Natalia că erau de abia un an şi o lună căsătoriţi!***

- ***Nu a contat că erau tineri şi cu o viaţă înainte!***
- ***Nu a contat că nu "se împliniseră" ca familie prin dobândirea vreunui prunc!***
- ***Nu a contat că se iubeau foarte mult unul pe altul!***

Ce a contat pentru ei în ceasul prigoanei? Un singur "lucru": HRISTOS! Pentru El au jertfit, adică şi-au încununat şi şi-au împlinit cu adevărat şi în mod desăvârşit dragostea lor! L-au iubit pe Hristos mai presus de orice! Şi nu erau supra-oameni, nu erau "predestinaţi" să fie sfinţi!

Erau oameni obişnuiţi, la fel ca şi noi, cu nimic mai presus de firea omenească. Nu aleseseră pustnicia sau călugăria. ***Au ales viaţa în lume, dar fără să aleagă viaţa lumească!***
Dar ce aveau atunci care să le dea atâta putere să sacrifice totul? Cum au putut? Aproape "simplu", am putea spune: ***au crezut cu adevărat în Hristos şi au împlinit efectiv prima şi cea mai importantă poruncă:*** "***Să iubeşti pe Domnul Dumnezeu din toată inima ta, din tot sufletul tău, din toată puterea ta şi din tot cugetul tău".*** Astăzi oamenii au uitat totalmente de această primă poruncă, de parcă ea ar fi… ultima!

- *Astăzi a-L iubi pe Hristos mai mult ca orice şi a fi dispus să jertfeşti totul pentru El este calificat drept "habotnicie" şi este echivalat cu o gravă scrânteală.*
- *Astăzi "iubirea" este zeul/idolul nostru, dar nu Dumnezeu-Iubirea, ci "iubirea" umanistă, acea "iubire" prea omenească, acea iubire care să ne facă fericiţi în această lume a păcatului şi pentru care credem că şi numele lui Dumnezeu poate fi folosit ca justificare pentru toate bălăcelile şi amăgirile noastre.*

A vrea să fii un om duhovnicesc, ca şi creştin căsătorit şi vieţuitor în lume este astăzi aproape "interzis".

Să citim mai întâi din **Sinaxarul** online viaţa lor rezumată şi vom continua apoi meditaţia noastră la acest exemplu fabulos de … normalitate creştinească : ***"Mucenicul Adrian şi soţia lui Natalia au trăit în cetatea Nicomidiei, pe vremea împărăţiei lui Maximian.*** Iar la a doua înconjurare ce a făcut Maximian prin împărăţia sa, prigonind pe creştini, a prins 23 de bărbaţi creştini care erau ascunşi prin peşteri, şi au fost daţi la multe chinuri.

Pe aceştia, mai înainte de a mărturisi, i-a întrebat Adrian: "Pentru ce, fraţilor, răbdaţi aceste nesuferite şi grele chinuri?"

Şi, răspunzând, ei ziseră: "Pentru ca să dobândim bunătăţile cele ce sunt gătite de la Dumnezeu, celor ce pătimesc pentru Dânsul, pe care nici auzul nu poate să le audă, nici cuvântul să le povestească".

Acestea auzindu-le fericitul Adrian, umilindu-se din dumnezeiescul dar, a zis scriitorilor să-i scrie şi numele lui cu creştinii, că bucuros moare şi el cu dânşii. Deci scriindu-l aceia şi pe dânsul, îl băgară în fiare şi la închisoare.

Acest lucru aflându-l Natalia, femeia lui, şi gândind cum că poate a fost prins pentru altceva, şi îngrijindu-se foarte suspina şi plângea. Dar fiind înştiinţată că pentru Hristos l-au pus în legături şi în temniţă, îndată îmbrăcându-se în haine luminoase a alergat la temniţă. Şi intrând înăuntru îl învăţa să stea neclintit la chinuri, şi ruga pe sfinţii cei ce erau împreună legaţi cu dânsul să se roage pentru el. Atunci prin sfătuirea mucenicului Adrian se întoarse Natalia la casa ei. Deci fiind adus sfântul la împăratul şi mărturisind pe Hristos că este Dumnezeu adevărat, îl puseră cu faţa în jos şi-l bătură cu toiege. Apoi, întorcându-l cu faţa în sus, a fost bătut şi peste pântece, încât i se vedeau şi măruntaiele. ***Mucenicul când pătimea acestea era de 28 de ani.***

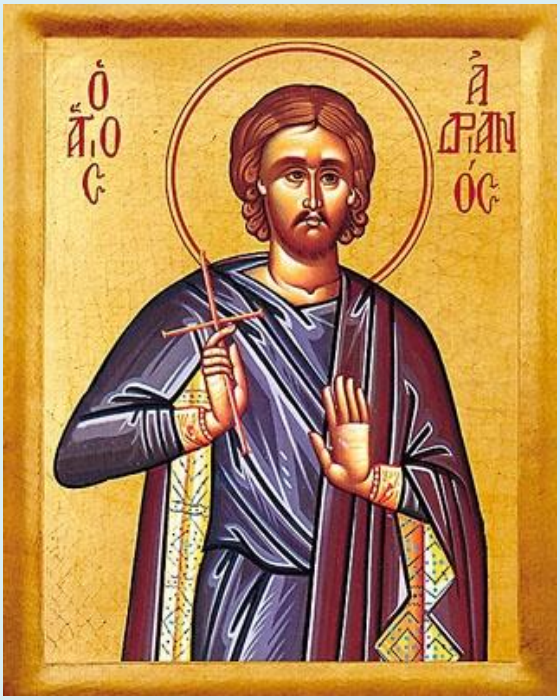

După aceea lui şi celorlalţi sfinţi li s-au tăiat mâinile şi picioarele. Apoi dându-şi sfinţii sfârşitul, şi urmând a li se mistui trupurile lor în foc, Natalia a băgat mâna Sfântului Adrian în sânul ei şi urma mergând după sfintele moaşte şi strângea sângele ce pica de la dânşii şi se ungea cu el.

Apoi fiind stins focul de o ploaie mare şi grea, un om credincios, anume Eusebie, luând moaştele sfinţilor şi punându-le într-un caic mic, le-a dus la Arghiropoli şi le-a aşezat aproape de Bizanţ. ***Acolo mergând mai pe urmă Natalia, şi-a dat sufletul la Dumnezeu şi a fost îngropată lângă moaştele cele mucenicești."***

***

Dacă eroismul Sfântului mucenic Adrian poate fi mai uşor de înţeles şi întâlnim în fiecare zi în Calendar sfinţi care au pătimit la fel ca el (ceea ce pentru noi oricum pare de neînchipuit), mucenicia nesângeroasă a Nataliei este excepţională şi aş zice că este mult mai mare decât a lui Adrian. De aceea nu trebuie să ne mire faptul că Sfânta Natalia este numită şi ea muceniţă, cu toate că nu a avut sfârşit mucenicesc!
Dar să ne gândim: care femeie, slabă şi miloasă prin fire îşi depăşeşte iubirea şi mila firească, de soţul ei iubit şi faţă de… ea însăşi, până la urmă şi are tăria nu numai să privească torturile îngrozitoare şi moartea în chinuri a omului ei cel mai drag, ci chiar să se ducă "să-l înveţe să stea neclintit la chinuri"?!

Natalia pare exact opusul soţiei dreptului Iov. În timp ce aceea îl învăţa pe Iov cel greu încercat să hulească pe Dumnezeu, "ca să se uşureze", "ca să se descarce" (cum am zice astăzi), aceasta nu gândea nici drăceşte (să hulească), dar nici măcar firește. Nu sta să se gândească să-i cruţe cumva suferinţa, sau să se gândească la ea, că rămâne singură şi, la o adică - nu-i aşa? - la ce bun să mori ca prostul în chinuri groaznice, când te poţi bucura de tinereţe, de viaţă, de iubire… când ai doar 28 de ani şi o soţie frumoasă, şi toată viaţa înainte să te bucuri de ea… şi, oare, nu e chiar păcat să-ţi laşi femeia pe drumuri, fără sprijin… N-a zis nici: "oameni suntem" cu toţii, nu îngeri, iar ca oameni trebuie să ne trăim viaţa… Doar n-o trebui acum ca toţi să fim sfinţi… Să-i lăsăm pe alţii să fie sfinţi, dacă ţin neapărat, iar noi să ne trăim frumos viaţa de familie, pe care abia am început-o, să facem copii, să ne bucurăm…"), ci a călcat în picioare prin credinţa ei fierbinte şi adevărată orice patimă omenească. ***A fost mai presus şi decât Petru cel dinainte de Înviere, care voia să-L oprească de la Cruce, prin compătimirea lui, pe Mântuitor, şi care pentru aceasta a fost aspru mustrat de Hristos: "Mergi înapoia mea, Satano, sminteală îmi eşti! Că nu cugeţi pe cele ale lui Dumnezeu, ci pe cele ale oamenilor!".***

Sfânta muceniţă Natalia a trăit "pe viu" şi a dat "carne" prin exemplul ei acestui cuvânt: ***"Cel care iubeşte pe soţ sau soţie mai mult decât pe Mine nu e vrednic de Mine".*** În timp ce noi punem orice, şi în primul rând pe noi înşine, mai presus de Hristos… Şi adesea nu ne ruşinăm să ne folosim chiar de invocarea cuvintelor Lui (tâlcuite strâmb, după bunul nostru plac, ca şi cum Evanghelia ne-a fost dată spre a ne îndreptăţi prin ea patimile) pentru a ne justifica egoismul, laşitatea, iubirea de plăceri, necredinţa, apostazia…

Pentru a ne confirma în patimile şi în complăcerile noastre şi a ne sluji închipuirii că, dacă trăim viaţa de familie şi viaţa în lume, avem dreptul să lăsăm pe Hristos undeva de(o)parte, iar noi… să ne trăim viaţa! Când Hristos ar trebui să ne fie Singurul nostru sens, atât pentru căsnicia şi cât pentru toată existenţa noastră!

De aceea Sfinţii Adrian şi Natalia ne sunt nu numai pildă, ci şi ruşinare pentru lipsa noastră de credinţă şi de iubire adevărată de Dumnezeu. Nu pentru că "suntem oameni" nu putem şi noi nici măcar a suta parte din cât au putut ei, ci pentru că nu suntem… creştini adevăraţi… Dar să ne rugăm Sfinţilor mucenici să ne înveţe să fim!

Sfinţii Adrian şi Natalia să ocrotească şi să binecuvânteze, întărind pe calea mărturisirii pe toţi fraţii noştri căsătoriţi şi pe toţi cei care le poartă numele! Amin.

Canon de rugăciune către Sfinţii mucenici Adrian şi Natalia, soţia sa

Troparul Sfinţilor mucenici Adrian şi Natalia, soţia sa, glasul al 3-lea: Credinţa cea mântuitoare comoară nerăpită ai socotit-o, de trei ori fericite, păgânătatea cea părintească părăsind-o şi urmând Stăpânului, te-ai îmbogăţit cu darurile cele Dumnezeieşti Sfinte Adrian mărite, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Cântarea 1

Irmos: Ca pe uscat umblând Israel, cu urmele prin adânc, pe prigonitorul Faraon văzându-l înecat, a strigat: lui Dumnezeu cântare de biruinţă să-I cântăm.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu somn cumplit fiind eu ţinut în noaptea vieţii, scoală-mă, Dumnezeule, prin faptele pocăinţei spre lumină, prin rugăciunile mucenicilor Tăi, Hristoase, ca să Te slăvesc pe Tine.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Din buzele ce picurau dulceaţa cunoştinţei de Dumnezeu, îndulcindu-te, Sfinte mucenice Adrian, ai vărsat veninul necunoştinţei celei mai dinainte, de Dumnezeu fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca una ce ai avut sufletul mai strălucit decât răsăritul soarelui, către lumina pătimirii ai împins pe soţul tău, Sfântă muceniţă Natalia, înfrumuseţarea femeilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Primind pe Ziditorul tău precum Însuşi a voit să Se Întrupeze mai presus de minte, din pântecele tău, fără de sămânţă, cu adevărat te-ai arătat Stăpâna făpturilor, prea curată.

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu este Sfânt precum Tu....

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Scăpând de legăturile deşertăciunii celei idoleşti, mucenice, te-ai legat de dorirea dragostei lui Hristos şi bucurându-te, te-ai împărtăşit de legăturile purtătorilor de chinuri.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu drug de fier fluierile tuturor zdrobindu-vi-se, purtători de chinuri ai Domnului, cu pavăza răbdării şi a bărbăţiei cu adevărat aţi sfărâmat oasele necredinţei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Aprinzându-te la suflet de focul dragostei celei dumnezeieşti, ai aprins sufleteşte dorirea soţului tău către Hristos, urând desăvârşit dorirea cea trupească, Sfântă Natalia.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Minunea dumnezeieştii naşterii tale, prea curată, covârşeşte toată rânduiala firii. Căci mai presus de fire în pântece ai zămislit pe Dumnezeu şi născându-L, ai rămas pururea Fecioară.

Irmosul: Nu este Sfânt precum Tu Doamne, Dumnezeul meu, care ai înălţat fruntea credincioşilor Tăi, Bunule şi ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale.

Cântarea a 4-a

Irmos: Hristos este Puterea mea, Dumnezeu şi Domnul; cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviinţă cântă zicând: din cuget curat întru Domnul prăznuind.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Mucenicii, punându-şi tărie pe Hristos, cu adevărat au călcat îndrăzneala cea fără putere a prigonitorilor şi au primit din ceruri darurile biruinţei.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Înroşitu-ţi-ai veşmântul nestricăciunii, din sângiuirile tale, lepădând îmbrăcămintea stricăciunii şi acum stai înaintea lui Dumnezeu cu slavă, Sfinte mucenice Adrian.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Sângele Sfinţilor revărsându-se cu îmbelşugare de pretutindeni, cu adevărat a fost adus mir lui Dumnezeu, curăţind cu putere putreziciunea înşelăciunii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Adam prin graiurile cele viclene ale soţiei lui a fost înşelat; iar Sfântul Adrian, cu graiurile muceniţei Natalia, a fost mântuit de înşelăciune şi cu bucurie a intrat în Rai.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Tainele naşterii tale celei cu cuviinţă dumnezeiască cu adevărat sunt de negrăit şi de necuprins pentru cei de pe pământ şi pentru cei din cer, Născătoare de Dumnezeu, pururea Fecioară.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea Ta, Bunule, sufletele celor ce dis de dimineaţă vin la Tine cu dragoste, luminează-le, ca să Te vadă, Cuvinte al lui Dumnezeu, pe Tine adevăratul Dumnezeu; pe Cel ce scoţi pe toţi din negura greşelilor.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Îndoită zecimea pătimitorilor împreună cu alţi trei, legându-se acum toţi pentru Hristos, au dezlegat vitejii legătura necredinţei, cea cu adevărat fără putere, cu puterea Treimii.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un soare stând, mucenice Adrian, în mijlocul stelelor celor luminoase ale pătimitorilor celor împreună cu tine, ai strălucit cu lumina dreptei credinţe, izgonind negura necredinţei şi luminând marginile lumii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Roua cinstitelor tale graiuri, cu adevărat s-a făcut tămăduire durerilor soţului tău, desfăcându-se prin dragostea pentru cele mai bune, Sfântă Natalia de Dumnezeu cugetătoare, împreună locuitoare cu mucenicii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Preabună Stăpână a lumii izbăveşte pe cei ce din suflet te mărturisesc pe tine, Născătoare de Dumnezeu. Căci pe tine te aşezăm înainte folositoare nebiruită, ceea ce eşti cu adevărat Născătoare de Dumnezeu.

Cântarea a 6-a

Irmos: Marea vieţii văzând-o...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ocârmuindu-vă de palma lui Hristos, fără vătămare aţi trecut luciul necredinţei şi v-aţi adăpostit, în adăpostul cel prea lin al strălucirii celei de sus, pătimitorilor ai Domnului.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca al florilor miros sunt darurile cele mai presus de fire, ale luptelor tale, înţelepte; căci tămâie a lui Dumnezeu te-ai arătat, Sfinte mucenice Adrian, cu bună mireasmă prin focul chinurilor arzându-te.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sufletul tău cel sfânt, fiind înfrumuseţat cu frumuseţea credinţei, prea cinstită şi căutând frumuseţea lui Hristos, cea cu adevărat necuprinsă cu mintea, nu ai greşit dorirea, Sfântă Natalia.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Preacurată Stăpână, care ai născut oamenilor pe Domnul Ocârmuitorul, tulburarea patimilor mele cea nestatornică şi cumplită alin-o şi dă linişte inimii mele.

Irmosul: Marea vieţii văzând-o înălţându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând, strig către Tine: scoate din stricăciune viaţa mea, Mult Milostive.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai ară-tat, Lumina cea neapropiată.

Dumnezeieştile cuvinte ale femeii tale celei cugetătoare de Dumnezeu, în inimă punându-le, Sfinte Adrian, mucenice al lui Hristos, la chinuri ai alergat, împreună cu soţia ta cunună luând.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doa-mne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Dumnezeiască pomenirea mucenicilor strălucind cu lumină, a luminat toate mar-ginile pământului, pentru cei ce cu veselie cântă: Tu eşti, Hristoase, bucuria mucenicilor.

Cântarea a 7-a

Irmos: Dătător de rouă cuptorul l-a făcut îngerul, pentru cuvioşii tineri; iar pe haldei arzându-i porunca lui Dumnezeu, pe chinuitor l-a plecat a grăi: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătatu-v-aţi ca nişte turnuri nesurpate ale Sionului celui de sus, cu zăvorul pătimirii voastre surpând toate măiestriile vrăjmaşului, cele cuceritoare de cetăţi.

Pentru aceasta, cu bună credinţă, pururea cinstim pomenirea voastră, mucenicilor.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Datu-s-a de la Dumnezeu Sfânta Natalia ajutătoare lui Adrian, fiind unită într-un suflet; scoţându-l pe dânsul din adâncul înşelăciunii şi plecându-l a grăi: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca pe o comoară de mult preţ, învistierind mâna mucenicului, nu ţi-ai dat comoara curăţeniei tale celor ce se sârguiau s-o fure, cinstito, fiind ocârmuită cu mâna Dumnezeului tuturor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe cei trei tineri nu i-a ars cuptorul, care mai înainte a închipuit naşterea ta. Căci dumnezeiescul Foc nearzându-te pe tine, a locuit întru tine şi pe toţi i-a luminat a cânta: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a

Irmos: Din văpaia cuvioşilor...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

În focul chinurilor cu totul arzându-vă, aţi stins toată văpaia necredinţei cu sângiuirile voastre, purtătorilor de chinuri, grăind: pe Tine Te prea înălţăm, Hristoase, în veci.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Pâraiele sângiuirilor purtătorilor Tăi de chinuri, s-au făcut râuri de tămăduiri lumii, uscând marea patimilor celor cumplite, pe care lăudându-i, Hristoase, pe Tine Te binecuvântăm.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Cine nu se va minuna de dragostea cea către Domnul a femeii celei prea luminate? Căci a urât dragostea trupului şi şi-a îndemnat soţul a cinsti şi a prea slăvi pe Hristos în veci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Din lumină pe Cuvântul cel Dătător de lumină L-ai zămislit, născându-L în chip de negrăit pe Cel mai presus de fiinţă, că Duhul cel Dumnezeiesc întru tine, Fecioară, S-a sălăşluit pe care Îl prea înălţăm întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şisă ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Din văpaie cuvioşilor rouă ai izvorât şi jertfa dreptului cu apă ai ars-o. Că toate le faci, Hristoase, cu singură voirea; pe Tine Te prea înălţăm întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Nici răsucirile mădularelor, nici întinderea mâinilor, nici sabia, nici focul, nici moartea trupului cea vremelnică, nu au putut să vă despartă de dragostea lui Hristos, pe voi, măriţilor purtători de chinuri. Pentru aceasta, în veci împreună cu Dânsul pururea vă veseliţi.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Tabără de toţi vrăjmaşii nebiruită v-aţi arătat, mucenicilor şi cetate a lui Dumnezeu şi împărăţie înconjurată cu zid; Rai încuiat şi nefurat, ceată purtătoare de biruinţă, sobor ales de Dumnezeu, nesurpaţi stâlpi ai Bisericii.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătatu-v-aţi, prea cinstiţi mucenici ai lui Hristos, făclii cu lumină dumnezeiască, stele strălucitoare, sfeşnice care străluciţi nouă lumina dreptei credinţe, razele Soarelui Slavei, fii ai fericirii celei veşnice.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Izvor plin de apele Duhului şi râu plin de darurile cele dumnezeieşti şi pahar vărsând pâraiele muceniciei şi adâncul mântuirii v-aţi arătat, mucenicilor, scăpându-ne pe noi de furtună şi de tot felul de ispite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu cetele mucenicilor lui Hristos, stând înaintea Scaunului Stăpânitorului tuturor, prea lăudate, păzeşte pe cei ce cu credinţă şi cu osârdie săvârşesc pomenirea ta, izbăvindu-i cu rugăciunile tale, de toate ispitele cele supărătoare.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Morţilor înviere s-a dăruit acum, prin nepovestita şi negrăita naşterea ta, Născătoare de Dumnezeu, întru tot cinstită; căci Viaţa din tine îmbrăcată cu trup a strălucit tuturor şi posomorârea morţii în chip luminat a risipit-o.

Irmosul: Pe Dumnezeu a-L vedea, nu este cu putinţă oamenilor, spre care nu cutează a căuta cetele îngereşti. Iar prin tine, Preacurată, S-a arătat oamenilor Cuvântul Întrupat, pe care slăvindu-L cu Oştile cereşti, pe tine te fericim.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Cu durerile mucenicilor împletindu-te şi bărbăteşte cu credinţă întrarmându-te, pentru aceasta te-ai şi dat pe tine Domnului tău şi cu darul ai surpat îndrăzneala vrăjmaşului, Sfinte Adrian prea fericite, mucenice al lui Hristos, prea mărite. Drept aceea, Sfânta Natalia văzându-te pătimind, te îndemna cu cuvinte mântuitoare pe tine, prea lăudate. Pentru aceasta, grăim către tine: roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce cu dragoste prăznuiesc sfântă pomenirea ta.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta,

te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Preasfântă Fecioară, Maica lui Dumnezeu, patimile cele cumplite ale sufletului meu, te rog vindecă-le şi-mi ajută să capăt iertare greşelilor mele, pe care nebuneşte le-am făcut, sufletul spurcându-mi şi trupul întinându-mi, eu ticălosul. Vai mie, ce voi face în ceasul acela când vor despărţi îngerii sufletul meu de săracul meu trup? Fii mie atunci, Stăpână, ajutătoare şi folositoare fierbinte; că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Pe Mieluşelul şi Păstorul şi Mântuitorul, Mieluşeaua văzându-L pe Cruce pe nedrept ridicat, plângând striga cu amar: lumea se bucură prin Tine luând mântuire; iar pântecele meu arde văzând Răstignirea Ta pe care o rabzi pentru milostivirea milei, Preabunule Dumnezeule Doamne, Cel fără de păcate. Aceleia cu credinţă să-i grăim: milostivire arată, Fecioară, spre noi şi iertare de păcate dăruieşte celor ce ne închinăm patimilor Aceluia.

Bucuraţi-vă, Sfinţilor Adrian şi Natalia, prea lăudaţi şi neînvinşi mucenici ai lui Hristos!